

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Jeg mener, at det, at sparekasserne skal foretage denne undersøgelse, er af en ganske overordentlig stor betydning. Endvidere betyder det, at de unge kommer i forbindelse med sparekasserne, at de får en vis undervisning i, hvordan man skal disponere økonomisk — og det kan jo i sig selv kun være et gode.

Men jeg har lyst til at stille den højtærede socialminister et spørgsmål. Jeg er helt enig i det fundamentale, at de enkelte skal have sparet op, men hvordan vil ministeren forhindre omgåelse på dette punkt? Man må jo se sandheden i øjnene og være klar over, at her kan foregå en række omgælder i form af, at de pågældende f. eks. får gaver til et eller andet og derved bliver i stand til at betale noget ind i sparekassen. Jeg synes, man må gøre sig klart, hvordan man har tænkt sig at imødegå denne fare.

Så er der det spørgsmål, om der for statskassen er større risiko forbundet med lånene. Man har måske lov til at gå ud fra, at når sparekasserne påtager sig administrationen, og når sparekasserne skal bære en del af risikoen, er der ikke så stor risiko for, at tilbagebetaling ikke finder sted. Men sparekasserne skal have 1 pct. i administrationsomkostninger, og der er den mulighed, at denne procent er ansat lidt rigeligt i forhold til administrationsudgifterne, idet der måske er regnet med, at der heri skulle være dækning for en vis risiko. Jeg synes, det er et spørgsmål, vi nærmere må overveje; vi må undersøge, om det er rimeligt, at sparekasserne skal have 1 pct. i administrationsomkostninger.

Når jeg har sagt, at jeg lægger så megen vægt på, at dette lovforslag bygger på, at de, der får lån, selv har sparet op, må jeg også ligesom den foregående taler, det ærede medlem fru Erna Sørensen, fremhæve, at lovforslaget ganske forlader dette princip i § 3, idet det tillader lån til studerende, unge, der er under uddannelse — man har vel tænkt sig, at uddannelsen kan betragtes som en slags opsparring —, til uforskyldt arbejdsløse — jeg går ud fra, at man har tænkt sig en nøje undersøgelse af, hvad de arbejdsløse bestiller i arbejdsløshedsperioden —, og endelig i det tilfælde, hvor de unge venter et barn. Jeg forstår godt, at der kan være mange, som ikke har kunnet spare op, og for hvem det vil synes umådelig hårdt, at de ikke kan få hjælp. Jeg forstår også godt, at man har denne hjælp behov, når man venter et barn. Da man i Sverige gennemførte loven om bosætningslån, begrundede man den bl. a.

med, at den skulle have abortforebyggende virkning. Men alligevel er jeg meget, meget bange for, at denne undtagelse fra det almindelige princip skal gennemhulle hele systemet. Det er jo ikke noget ganske usædvanligt, at folk gifter sig, fordi de skal have et barn, og bestemmelsen her kunne nemt få den virkning, at unge, der ellers kunne tænke sig at spare op, nu sagde: jamen hvorfor i alverden skal vi spare op på forhånd for at få et bosætningslån? Hvis vi bare skal have et barn, så en, to, tre kan vi få lånet; vi er pæne og solide mennesker, og vi skal nok vide at klare os i det lange løb. Jeg er som sagt bange for, at denne bestemmelse skal gennemhulle loven, og tager forbehold med hensyn til dette punkt.

Må jeg forøvrigt spørge: Hvorfor hedder dette lovforslag „forslag til lov om bosætningslån?“ Hvor har man gravet dette ord „bosætning“ frem? Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om det er et oldnordisk eller et skandinavisk ord, om det er tegn på en meget moderne nordisk indstilling. Det sidste kunne jeg måske til nød bøje mig for, men jeg synes jo, at det på nutidsdansk hedder bosættelse og ikke bosætning; det var en bemærkning i parentes.

Jeg vil give min tilslutning til, at de, der har sparet mindst 5000 kr. sammen til at stifte sig en erhvervsvirksomhed — det kan være en håndværksvirksomhed, en lille forretning, et husmandsbrug eller lignende —, skal have ret til at få dette bosættelseslån. Disse mennesker har dokumenteret deres sparevilje, og når man ellers kan skønne, at de kan videreføre hjemmet, ville jeg mene, det var meget berettiget, at de fik dette lån.

Jeg skal ikke komme ind på detaljer i lovforslaget, men jeg vil dog knytte nogle bemærkninger til enkelte paragraffer.

Der er først den bestemmelse, at låntagere kun skal betale 2 pct. i rente. Vi bør overveje, om det er naturligt at fastsætte så lav en rente, og endvidere om det er naturligt at fastsætte den samme rente for alle uanset deres indtægt. Jeg kunne godt tænke mig, at man varierede renten således, at de, der har den største indtægt, betaler den største rente selv, men det ville måske være for indviklet et system. Under alle omstændigheder mener jeg, det er noget, vi nærmere må overveje.

Der er en anden paragraf, som ligger mig meget på sinde, og det er § 8, stk. 2, der handler om, at der skal gives oplysning og vejledning til hensigtsmæssig boligindretning og til fremme af de unges forståelse